

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 3780/23
17.1.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Ирене Вуковић, председника већа, Станиславе Митровић и Татјане Лемајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник адвокат Срђан Илинчић из Београда, Мишарска бр. 8/II, против тужених “Ехробанк” а.д. Београд, Далматинска бр. 22, кога заступа пуномоћник адвокат Немања Алексић из Новог Сада, Грчкошколска бр. 1, ББ из ..., коју заступа пуномоћник адвокат Јелена Павловић из Београда, Партизанске авијације бр. 40/3 и ВВ из ..., коју заступа пуномоћник адвокат Нада Димкић из Београда, Нушићева бр. 23, ради проглашења недопустивости извршења, одлучујући о жалби тужиоца и туженог “Ехробанк” а.д. Београд изјављеним против пресуде Трећег основног суда у Београду П 7517/19 од 14.4.2022. године и жалбе туженог “Ехробанк” а.д. Београд, изјављеној против допунског решења истог суда под истим бројем од 30.11.2022. године, у седници већа одржаној дана 17.1.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе тужиоца и туженог “Ехробанк” а.д. Београд и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П 7517/19 од 14.4.2022. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог “Ехробанк” а.д. Београд и **ПОТВРЂУЈЕ** допунско решење Трећег основног суда у Београду П 7517/19 од 30.11.2022. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца према туженом “Ехробанк” а.д. Београд па је утврђено да је недопуштено извршење одређено решењем о извршењу Првог основног суда у Београду ЗИВ1 156/10 (сада

Трећег основног суда у Београду Ив 139180/11), а по закључку Првог основног суда у Београду ЗИв 139180/11 (ЗИв1 156/10) од 9.5.2013. године којим је одређено да ће се извршење спровести забележбом решења о извршењу у јавној књизи, утврђивањем вредности те продајом непокретности и исплатом износа добијеног продајом ради намирења потраживања “Ехробанк” а.д. Београд, а на непокретности: породичној стамбеној згради бр. 1, површине у габариту 215 м2, земљишту под зградом – објектом површине 215 м2 и њиви четврте класе површине 809 м2, ..., на кат.парцели ..., све уписано у лист непокретности ... КО ..., а што је тужени “Ехробанк” а.д. Београд дужан признати и трпети да тужилац изврши на основу ове пресуде, код Републичког геодетског завода – Службе за катастар непокретности Раковица из листа непокретности бр. ... КО ..., брисање забележбе решења о извршењу Првог основног суда у Београду З Ив1 156/10 од 10.6.2010. године и закључка Првог основног суда ЗИв 139180/11 од 9.5.2013. године, а која забележба је дозвољена решењем РГЗ-СКН 952-02-030-2997/13 од 18.5.2015. године. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у односу на тужене ББ и ВВ, којим је тражио да се утврди да је недоуштено извршење одређено решењем о извршењу наведеним у ставу првом изреке, а у односу на непокретност описану у ставу првом изреке, те да наведене тужене признају и трпе да тужилац на основу ове пресуде изврши брисање забележбе решења о ивршењу Првог основног суда у Београду ЗИв1 156/10 од 10.6.2010. године и закључка Првог основног суда у Београду ЗИв 139180/11 од 9.5.2013. године, а која забележба је дозвољена решењем РГЗ-СКН од 18.5.2015. године. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени “Ехробанк” а.д. Београд да тужиоцу АА из ... накнади трошкове парничног поступка у износу од 89.300,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац АА да туженој ББ накнади трошкове парничног поступка у износу од 104.450,00 динара. Ставом петим изреке, обавезан је тужилац да туженој ВВ накнади трошкове парничног поступка у износу од 80.450,00 динара.

Допунским решењем обавезан је тужени “Ехробанк” а.д. Београд да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 7.900,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности решења па до коначне исплате, а истовремено је одређено да је ово решење саставни део пресуде Трећег основног суда у Београду од 14.4.2022. године.

Наведену пресуду благовременом жалбом побијао је тужени “Ехробанк” а.д. Београд у ставовима првом и трећем изреке, из свих законских разлога, док је допунско решење овај тужени побијао у целини због погрешне примене материјалног права.

Благовременом жалбом тужилац је побијао првостепену пресуду у ставовима другом, четвртом и петом изреке из свих законских разлога.

Испитујући правилност побијане пресуде у границама разлога прописаних одредбом члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11, са каснијим изменама и допунама), апелациони суд је оценио да су жалбе странака неосноване.

У спроведеном поступку првостепени суд није учинио ниједну битну повреду

одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1-3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а због којих би се побијана пресуда морала укинути. Тужилац жалбом на првостепену пресуду, без основа указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП будући да изрека пресуде не противречи разлозима који су у погледу битних чињеница јасни и непровречни, због чега пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати.

Према правилно утврђеном чињеничном стању тужилац је као купац са ГГ као продавцем, закључио уговор о купопродаји непокретности који је оверен пред Првим основним судом у Београду Ов 121707/10 дана 20.9.2010. године, као и анекс истог који је оверен пред истим судом дана 18.5.2011. године, а који је за предмет имао стамбени објекат у изградњи (подрум+приземље+поткровље), по структури шестособан, а који се налази у улици ..., ..., површине 285,29 м², на кат.парцели ... КО .... Тужилац као купац испунио је своју уговорну обавезу и купопродајну цену у износу од 250.000,00 евра исплатио у целини. Након што се продавац са свим лицима и стварима иселио из продате непокретности, у току 2010. године тужилац је ушао у посед исте, те је поднео пријаве у својству корисника и потрошача комуналних услуга код надлежне електродистрибуције и ЈКП “Београдски водовод и канализације” да би му се рачуни испостављали као кориснику истих. По његовом захтеву РГЗ-СКН Београд 2, донео је решење дана 21.3.2011. године, којим се за купљену непокретност издаје привремени кућни број “...” на адреси ... Након што је закључио уговор о купопродаји, као и анекс истог, тужилац своје право својине није уписао у лист непокретности, због чега је у листу непокретности ... КО ..., као носилац права својине са уделом 1/1, уписан као власник земљишта и објекта на парцели... КО ... продавац ГГ, док је за објекат констатовано да је изграђен без одобрења за градњу.

Против тужиоца је покренут кривични поступак пред Вишим судом у Београду у којем је одређена привремена мера одузимања имовинске користи Ки-Пои1 бр. 29/12 од 11.12.2012. године, тако што је забрањено отуђење, оптерећење и свако друго располагање правом својине на, поред осталог, породичној стамбеној згради у ..., ..., лист непокретности ...КО... на парцели ..., изграђеној без одобрења за изградњу, а уписана као приватна својина ГГ из ..., након чега је у лист непокретности ... КО ..., извршен упис решења 952-02-22039/2012-2 о привременој мери забране отуђења и оптерећења на основу решења од 11.12.2012. године Вишег суда у Београду, а ради обезбеђења одузимања имовинске користи до износа од 1.600.000.000,00 динара окривљеном АА овде тужиоцу.

Тужени “Ехробанк” а.д. Београд који је пословао под пословним именом “Marfin bank” а.д. Београд до промене 16.6.2017. године, поднео је предлог за извршење на основу веродостојне исправе-менице серије ..., против ГГ, ДД чији је правни следбеник тужена ББ и овде тужене ВВ, којим је предложено да се извршење спроведе пописом и продајом покретних ствари извршних дужника о чему је донето решење о извршењу Ив 156/10 дана 10.6.2010. године. Даном 13.2.2013. године и 17.7.2013. године извршни поверилац поднео је захтев за промену предмета извршења, те је предложио спровођење извршења продајом непокретности извршног дужника ГГ – породичне стамбене зграде и кат.парцеле ... КО ..., након чега је РГЗ дописом од 30.8.2013. године обавестио тужену банку о томе да је уписан захтев бр. 952-02-22039/2012 од 14.12.2012. године, поднет од стране Вишег суда у Београду-посебно

одељење Ки-По1 29/12 од 13.12.2012. године, а који се односи на упис привремене мере обезбеђења одузимања имовинске користи забраном отуђења и оптерећења окривљеном АА, у погледу непокретности коју је окривљени стекао на основу уговора о купопродаји Ов 121707/10 а која траје до другачије одлуке суда, односно до окончања кривичног поступка, те да се упис забележбе утврђења вредности, проценом и продајом непокретности може извршити након што упис по захтеву суда буде коначно решен.

Дана 18.9.2013. године, извршни поверилац поново је поднео предлог за промену предмета извршења продајом непокретности извршног дужника ГГ, као и дана 20.5.2014. године, те је решењем РГЗ-СКН Раковица 952-02-030-2997/13 од 18.5.2013. године, дозвољен упис у листу непокретности ... КО ... решења којим се дозвољава забележба решења о извршењу Првог основног суда у Београду ЗИВ1 бр. 156/10 од 10.6.2010. године и закључка Првог основног суда у Београду Ив 139180/11 (ЗИВ1 бр. 156/10) од 9.5.2013. године, те је извршен упис забележбе проценом, продајом предметне непокретности, па је у Г листу уписано дана 18.5.2015. године решење којим се дозвољава забележба решења о извршењу од 10.6.2010. године и закључка од 9.5.2013. године којима се на основу веродостојне исправе-менице обавезују извршни дужници ГГ, ДД и ВВ да извршном повериоцу солидарно исплате износ од 718.482,38 динара са законском затезном каматом и трошковима извршног поступка, а у року од 3 дана од дана пријема решења којим се одређује извршење, те да се у супротном одређује извршење забележбом решења о извршењу у јавној књизи, утврђивањем вредности непокретности извршног дужника ГГ, и то: породичне стамбене зграде-земљиште под зградом-објектом површине 2,15 а, њива четврте класе површине 8.09 а, потес ..., на кат.парцели ... КО ..., продајом напред назначене непокретности и исплатом износа добијеног продајом у циљу намирања потраживања извршног повериоца до износа добијеног продајом. Други основни суд у Београду дана 26.9.2017. године, донео је закључак Ив 581/17, којим је одређена јавна продаја непокретности-стамбене зграде бр. ..., ... на кат.парцели ... КО ..., а дана 24.10.2017. године исти суд донео је закључак којим је одређена друга јавна продаја предметне непокретности. Након тога, извршни дужник ГГ сазнао је да је извршни поступак покренут и поднеском од 25.10.2017. године о томе обавестио суд, те се изјаснио да није власник спорне непокретности, а као доказ о наведеном приложио је уговор и признаницу о исплати купопродајне цене, док је тужилац АА дана 27.10.2017. године, поднео приговор трећег лица уз обавештење да је он власник ове непокретности, те је решењем Трећег основног суда у Београду Ив 139180/11 од 19.6.2019. године, треће лице овде тужилац упућен да у року од 15 дана од дана достављања решења против извршног повериоца покрене парнични поступак ради проглашења да је извршење одређено одређено решењем о извршењу Првог основног суда у Београду Ив 156/10 од 10.6.2010. године, недопуштено.

На правилно утврђено чињенично стање које се наводима жалби тужиоца и туженог "Ехробанк" а.д. паушално оспорава, првостепени суд правилно је применио одредбу члана 50 Закона о извршењу и обезбеђењу ("Службени гласник РС", бр. 31/2011 са каснијим изменама и допунама), одредбу члана 4 став 1 Закона о промету непокретности, члана 20 Закона о основама својинскоправних односа, као и одредбу члана 58 Устава Републике Србије, када је закључио да је у односу на тужену банку тужбени захтев за проглашење недопустивости извршења основан, због чега је исти правилно усвојен, док је правилно у односу на тужене ББ и ВВ захтев тужиоца одбијен

због недостатка њихове пасивне легитимације.

Наиме, правилан је закључак првостепеног суда о томе да је тужилац закључењем уговора о купопродаји непокретности дана 20.9.2010. године, као и анекса истог дана 18.5.2011. године, који су у складу са Законом о промету непокретности који је био на снази у време закључења и овере, сачињени у форми прописаној законом, стекао право које спречава извршење у смислу одредбе члана 50 Закона о извршењу и обезбеђењу (“Службени гласник РС”, бр. 31/2011 са каснијим изменама и допунама), а коју одредбу првостепени суд правилно примењује, без обзира што тужилац није стекао право својине на истој непокретности с обзиром да је изостао законом прописан начин стицања-упис у јавну књигу о евиденцији непокретности сагласно одредби члана 33 Закона о основама својинскоправних односа. Ово стога што право својине није једино право које спречава извршење у смислу одредбе члана 50 Закона о извршењу и обезбеђењу које тужилац несумњиво није имао у време када је у извршном поступку на основу предлога извршног повериоца отпочело спровођење извршења продајом предметне непокретности.

Наиме, према члану 50 Закона о извршењу и обезбеђењу који је био на снази у време покретања извршног поступка, лице које тврди да у погледу предмета извршења има право које спречава извршење, може до окончања извршног поступка да изјави приговор којим тражи да се извршење на том предмету прогласи недопуштеним. Из цитиране одредбе произлази да треће лице мора имати право које спречава извршење, а то не мора бити искључиво право својине. Закон о извршењу и обезбеђењу није ближе дефинисао која су то права која спречавају извршење, па то могу бити како стварна тако и облигациона права (право потраживања). Купац коме је непокретност продата и стварно предата, као у конкретном случају тужиоцу, а још није извршио пренос права својине у јавној књизи, овлашћен је на излучну тужбу када је та непокретност предмет извршења против продавца, као у конкретном случају извршног дужника ГГ. Због тога су сви наводи жалбе тужене банке којима се инсистира на томе да тужилац на стамбеном објекту није стекао право својине јер на основу закљученог уговора о купопродаји није извршио упис свог права у катастар непокретности, без утицаја на другачију одлуку суда. С обзиром да је тужилац из горе наведених разлога имао право које спречава извршење – право да држи непокретност по основу закљученог уговора о купопродаји, погрешан закључак првостепеног суда да је тужилац у тренутку када је спровођење извршења отпочело на предметној непокретности имао право својине, такође је без утицаја на другачију одлуку.

Правилно првостепени суд закључује о савесности тужиоца који има ваљан купопродајни уговор који је извршен јер је исплаћена купопродајна цена и непокретност предата тужиоцу у несметану државину. Уговор о купопродаји закључен је пре него што је извршни дужник сазнао за покретање извршног поступка предлогом да се извршење спроведе пописом и продајом покретних ствари извршних дужника, док је спровођење извршења продајом предметне непокретности отпочело на основу предлога извршног повериоца за промену предмета извршења у време када је уговор о купопродаји између тужиоца и извршног дужника већ био закључен и извршен.

Начело поуздања у јавне књиге прописано одредбом члана 63 Закона о државном премеру и катастру вреди у погледу права која су уписана. Тужилац иако није стекао право својине, има право које спречава извршење у смислу одредбе члана

50 Закона о извршењу и обезбеђењу- ваљан купопродајни уговор који је у целини извршен и несметану државину и то пре спровођења извршења у односу на ову непокретност, па пропуст тужиоца да изврши упис права својине, није довео у питање његову савесност. С друге стране, да је непокретност продата и предата тужиоцу од стране извршног дужника ГГ туженој банци било је познато и пре уписа забележбе утврђења вредности, проценом и продајом непокретности, јер је о томе обавештена од стране РГЗ дописом од 30.8.2013. године, као и извршни суд пошто су обавештени о захтеву бр. 952-02-22039/12 од 14.12.2012. године, поднетом од стране Вишег суда у Београду од 13.12.2012. године који се односи на упис привремене мере обезбеђења одузимања имовинске користи забраном отуђења и оптерећења окривљеном, овде тужиоцу непокретности стечене уговором о купопродаји закљученим са извршним дужником.

Правилан је закључак првостепеног суда о недостатку пасивне легитимације тужених ББ и ВВ, а наводи жалбе тужиоца којима се инсистира на њиховој стварној легитимацији из разлога што исте имају својство извршних дужника у извршном поступку који се спроводи по предлогу извршног повериоца ради наплате потраживања, без утицаја на другачију одлуку.

Наиме, како је то већ наведено, према одредби члана 50 став 1 Закона о извршењу и обезбеђењу, лице које тврди да у погледу предмета извршења има право које спречава извршење, може све до окончања извршног поступка да изјави приговор судији, којим тражи да се извршење на том предмету прогласи недопуштеним, а према ставу 5 истог члана, извршни дужник који оспорава право трећем лицу мора да буде обухваћен тужбом, па и ако се не изјасни у року од пет радних дана, с обзиром да се тада сматра да право трећем лицу оспорава.

Иако тужене ББ и ВВ имају својство извршног дужника у предмету извршења који се води по решењу о извршењу Првог основног суда у Београду од 10.6.2010. године, исте то својство немају у односу на предмет извршења – објекат у погледу кога тужилац тврди да има право које спречава извршење а у односу на који се након промене предмета извршења, спроводи извршење јавном продајом. Према одредби члана 11 тачка 3 наведеног Закона о извршењу и обезбеђењу, термином “извршни дужник” закон означава лице према коме се остварује потраживање у поступку извршења и обезбеђења. С обзиром да тужене ББ и ВВ немају никакво право у односу на предметни стамбени објекат, продајом истог извршни поверилац не би у односу на њих оставарио своје потраживање, као што би то било у случају да је средство извршења ради остварења новчаног потраживања банке остало продаја покретних ствари, односно да продаја покретних ствари свих извршних дужника није замењена продајом непокретности само једног извршног дужника ГГ. Због тога чињеница да ли ова лица оспоравају право тужиоцу или не у односу на предмет извршења – стамбени објекат на којем немају никакво право, није од значаја, као и њихово неизјашњавање о том питању. Из наведених разлога тужилац и није упућен да покрене парницу у односу на ова лица, већ само у односу на банку-извршног повериоца, па је правилно првостепени суд у односу на ове тужене тужбени захтев тужиоца одбио као неоснован.

Како се ни осталим наводима жалби не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, то је одлука о тужбеном захтеву тужиоца потврђена

применом одредбе члана 390 Закона о парничном поступку у ставовима првом и другом изреке.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка, као и допунско решење о трошковима поступка применом одредбе члана 401 тачка 2 ЗПП јер су донете правилном применом одредби чланова 153, 154 и 163 Закона о парничном поступку, као и Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, те Таксене тарифе из Закона о судским таксама.

Неосновано тужена банка у својој жалби на решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке и жалби на допунско решење о трошковима указује на то да је у случају усвајања тужбеног захтева првостепени суд применом одредбе члана 159 ЗПП морао да одлучи да свака странка сноси своје трошкове. Наведена одредба прописује да ако у излучној парници буде усвојен тужбени захтев за излучење ствари, а суд утврди да је тужени као поверилац у извршном поступку имао оправданих разлога да сматра да не постоје права трећих лица на овим стварима, суд ће да одреди да свака странка сноси своје трошкове. Међутим, с обзиром да је у доказном поступку несумњиво утврђено да је тужени као поверилац у извршном поступку обавештен од стране РГЗ дописом од 30.8.2013. године да је од стране Вишег суда у Београду поднет захтев који се односи на упис привремене мере обезбеђења одузимања имовинске користи забраном отуђења и оптерећења тужиоцу предметне непокретности стечене на основу уговора о купопродаји са извршним дужником ГГ као продавцем, нису испуњени услови за одлуку о томе да свакака странка сноси своје трошкове, с обзиром да се не може сматрати да тужена банка као извршни поверилац има оправданих разлога да сматра да не постоји право тужиоца на предметној непокретности, и због чега је првостепени суд правилно применио одредбу члана 153 став 1 ЗПП која као основни критеријум за накнаду трошкова противној странци предвиђа успех у односној парници.

Пошто тужилац у поступку по жалби није успео, то му не припадају трошкови другостепеног поступка, па је његов захтев одбијен применом одредбе члана 165 став 1 у вези члана 153 ЗПП као у ставу трећем изреке ове пресуде.

Председник већа-судија
Ирена Вуковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писранице
Јасмина Ђокић